

heid voornamelijk in de „hogere geneeskundige kringen” voorkomt. Afgezien van deze getuigschriften meent nu de briefschrijver, dat de geneeskundigen de geneesmiddelen-industrie in ieder geval belangrijk bevoordeelen, en wel door de geneesmiddelen voor te schrijven. Daarvoor behoorden z.i. de nijveraars hun dankbaarheid te betoonen, gelijk de brandassuradeuren tot de kosten van de brandweer bijdragen. Zij konden dus onze ondersteuningskassen met flinke bedragen steunen. Enkele fabrieken doen dit reeds, en de schrijver hoopt, „dat dit goede voorbeeld navolging moge vinden”.

Moge zijn hoop ijdel blijken! Wij schrijven geen geneesmiddelen voor ten gerieve der fabrieken en behooren ook ten behoeve der noodlijdenden in ons midden geen focien aan te nemen. Als de fabrieken ons aan goede middelen helpen, zijn zij het veeleer, die aanspraak hebben op onze dankbaarheid. Maar als hun middelen niet deugen, zou dankbaarheid voor van hen ontvangen giften ons toch niet mogen verleiden, die middelen voor te schrijven; en hun geld aan te nemen zonder dat wij hun middelen gebruiken, zou ons lang niet netjes staan.

EEN DANKBAAR PATIËNT. — Een inwoner van New-York, die wegens maagstoornissen geruimen tijd in het St. Johns Hospital te Baltimore was verpleegd en ten slotte geopereerd, heeft eerst, door binnen drie dagen aan twee feestmaaltijden deel te nemen, de proef genomen, of hij inderdaad was hersteld, en toen hij daarvan zekerheid had gekregen, een sommetje van 225.000 dollars ter beschikking van het ziekenhuis gesteld (*Hospital*).

PINKHOF.

INGEZONDEN.

NIEUWE ZIEKENFONDSEN.

Door een collega, die mijn raad kwam vragen, kreeg ik inzage van de stukken betrekking hebbende op het oprichten van een nieuw ziekenfonds hier in de stad. Over het geheel was wel op verschillende punten rekening gehouden met wat tegenwoordig ook door ons als billijke eischen voor een ziekenfonds wordt aangemerkt. Evenwel waren er twee uitzonderingen. Ten eerste waren de welstandsgrenzen hooger gesteld dan in ons bindend besluit.

Maar een tweede bepaling, waarover ik nu meer bepaald wil handelen, maakt het plan voor ons onaannemelijk. Het reglement voor de deelnemers (artsen en apothekers) bevatte de bepaling:

„De deelnemers zijn gehouden aan het bestuur te allen tijde die inlichtingen te verstrekken, welke het meest in het belang van het fonds zijn”.

In het reglement in kwestie kan deze bepaling oppervlakkig beschouwd niet veel kwaad; aan het fonds zal geen uitkeering van ziekingeld verbonden zijn en letterlijke strijd met de vierde voorwaarde van ons bindend besluit schijnt daarom niet te vreezen. Echter is ook dit niet geheel zeker. Het fonds zal namelijk nauw verbonden zijn aan een groote coöperatie, die niet onwaarschijnlijk (althans andere gelijksoortige doen dit) wel zekere gunstige schikkingen voor geval van ziekte hebben (bijv. vrij brood), en de mogelijkheid

is dus volstrekt niet uitgesloten, dat „het belang van het fonds”, meer dan wenschelijk is, verbonden geacht zal worden met het belang der coöperatie.

Maar in het algemeen moet er op gewezen worden, dat wij deze voorwaarde *in het belang der patiënten* niet mogen aanvaarden en dat hier juist zeer duidelijk uitkomt, hoe wij in *hun* belang en niet in het onze voorwaarden moeten stellen en ons kanten tegen de wenschen der besturen van ziekenfondsen, zelfs waar die door de leden zelf gekozen zullen worden.

Gelijk ook in de algemeene vergadering gebleken is, zijn sommigen zóó volkomen beheerscht door de gedachte aan den klassenstrijd, dat vooral vele arbeiders, wanneer zij van belangen- of wenschen-strijd hooren, zich niet anders kunnen voorstellen dan dat altijd *hun* besturen aan *hun* zijde zullen staan tegenover derden, bijv. dan de dokters.

De gedachte, dat de wenschen en eischen van een ziekenfondsbestuur, bijv. de wensch naar inlichtingen omtrent den gezondheidstoestand der leden, wel eens in strijd zouden kunnen zijn met de persoonlijke belangen en wenschen der leden, schijnen zij nog nauwelijks te kennen.

’s-Gravenhage, 22 Augustus 1912.

Dr. D. SNOECK HENKEMANS.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Congres voor lichamelijke opvoeding.

In een afzonderlijk bijvoegsel van de *Nederlandsche Staatscourant* 1912 n°. 181 is opgenomen het verslag van het Internationaal Congres voor de lichamelijke opvoeding, gehouden te Odense (Denemarken) op 7, 8, 9 en 10 Juli 1911, welk verslag is uitgebracht door onzen collega dr. M. MEIJERS te Amsterdam, die op dit congres officieel de Nederlandsche ministers van oorlog en binnenlandsche zaken vertegenwoordigde. Het verslag roemt de organisatie van het congres, terwijl het geheel den indruk gaf van bijzondere degelijkheid. Een strijdpunt was bijv. de vraag, of gymnastiekwedstrijden aanbevelenswaard zijn of niet. Verschillende Belgische en Fransche paedagogen vielen het beginsel der wedstrijden met kracht aan, van Zweedsche zijde werd op het nut van wedstrijden gewezen. Een Deensch gymnastiek-leeraar deed belangwekkende mededeelingen omtrent zijn ervaring met het dagelijksch houden van gymnastische oefeningen gedurende tien minuten in de open lucht op de binnenplaats der school. Hij laat dan eenige beenbewegingen uitvoeren, eenige ademhalingsbewegingen en eenige bewegingen om de verkromming van de wervelkolom tegen te gaan. Zijn gunstige ervaringen met geregelde kortdurende oefeningen in de open lucht werden van verschillende zijden beaamd, en op enkele Fransche scholen worden zij toegepast, wanneer men merkt, dat in den namiddag de oplettenheid der leerlingen begint te verminderen. Ook het nut der schoolwandelingen en schoolreizen voor de lichamelijke en algemeene ontwikkeling werd besproken; er werd zelfs een internationaal comité voor schoolreizen opgericht, waarvan het secretariaat ge-